

عنوان مقاله:

بررسی طراحی مجتمع های مسکونی با رویکرد پایداری اجتماعی و هویتی در تهران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی پژوهش های نوین در عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

حمید محمدطاهری

خلاصه مقاله:

وقتی از رویکرد پایداری اجتماعی در طراحی مجتمع مسکونی صحبت می کنیم، هدف طراحی مجتمع های زیستی می باشد که ضمن پاسخگویی به نیازهای متنوع ساکنان، در فراهم نمودن زندگی باکیفیت بالا توأم با آسایش و آرامش مشترک می باشند که در یک مکان خاص زندگی می کنند. که می بایست قادر باشند به سطح بالایی از سلامت، رفاه و امنیت و ... دست یابند. بگونه ای همزمان با آنارتباطات و مناسبات اجتماعی ساکنان افزایش یابد. از آنجایی که محیط مسکونی فضای اجتماعی است می توان این ادعا را مورد تعامل هویت ساکنان و محیط مسکونی داشت که انسان طبق هویت متصور خود محیط مسکونی را با عناصر معنایی شکل می دهد، تا در یک کنش متقابل نمادین از طریق محیط ساخته شده، خود را با دیگران در تعامل قرار دهد و با توجه به ارزیابی دیگران از محیط مسکونی او، هویت خود را ارزیابی، تثبیت و ارتقاء دهد. پژوهش حاضر سعی در بررسی معیارهای پایداری اجتماعی در مسکن ایرانی که تعادل منحصر به فردی بین دو عرصه خصوصی (مسکن) و عمومی (اجتماع) برقرار کرده است، خواهد داشت. این نوشتار از نوع توصیفی - تحلیلی است و جهت گردآوری اطلاعات از منابع اسنادی - کتابخانه ای بهره برده شده است. در ابتدا به شناخت پایداری اجتماعی پرداخته شده و سپس عوامل پایداری اجتماعی در مسکن ایرانی مورد بررسی قرار گرفته است و در انتها عواملی که باعث ایجاد روابط اجتماعی در حین احترام به ویژگی های فردی مسکن ایرانی، مورد بررسی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

مسکن، معماری اجتماعی، هویت، پایداری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/449605>

